

Giới thiệu Phù Vân Công Chúa

Thể loại: Truyện Tình Cảm

Một mối tình tuy còn non nớt nhưng chính là khắc cốt ghi tâm...

Nhưng tất cả cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Phù Vân Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mối tình đầu

Ta là Chu Thái Diễm, trưởng công chúa của Tuyên Thành quốc, hiệu là Phù Vân. Từ nhỏ ta đã lưu lạc bên ngoài, đến năm 8 tuổi mới được đón vào cung. Mẫu thân ta vốn là một nữ nhân chốn nhân gian, phụ hoàng gặp gỡ bà trong một chuyến du ngoạn về phía nam. Phụ hoàng cũng muốn đón bà vào cung làm phi tử nhưng mẫu thân ta một mực không chịu. Sau này bà bệnh nặng, trước khi bà qua đời, sợ ta không có người nuôi dưỡng đành giao cho ta tín vật đính ước trước kia bảo ta đi tìm phụ hoàng. Ta đã phải chầu chực nhiều ngày, chịu đủ thứ khổ cực, cuối cùng cũng đợi được đến ngày gặp phụ hoàng. Ông trời quả không phụ lòng người, cuối cùng ta cũng đã lấy lại được thân phận, phụ hoàng phong ta làm Trường Lạc công chúa.

Phụ hoàng luôn cảm thấy có lỗi với ta, muốn bù đắp cho ta, nhất là khi ta nói mẫu thân đã chết. Người cung chiều ta, sủng ái ta hết mực, khiến cho bao huynh đệ ti muội khác đồ mắt ghen tị. Họ vẫn thì thầm gọi ta là đồ con hoang, trong thâm tâm họ không công nhận thân phận công chúa của ta, không chấp nhận việc ta ngang hàng với họ. Ở trong thâm cung, ta không hề có bạn. Phụ hoàng quá bận rộn, người không thể lúc nào cũng để ý đến ta. Năm ta 12 tuổi, lần đầu tiên ta gặp y. Y là Hứa Ngọc, đại thiếu gia của đại học sĩ Hứa Bình Lâm. Y là bằng hữu thân thiết của thái tử ca ca. Ta vẫn thường len lút đến xem y và thái tử ca ca đọc sách, đá cầu. Thi thoảng cũng có vài vị ti tì chạy đến trò chuyện với y đôi câu. Ta thấy bọn họ mặt đỏ ửng. Ta biết bọn họ cũng như ta, đều say mê y. Y lúc nào cũng mặc một bộ trường bào màu xanh ngọc, trông y xanh xao yếu ớt như một cành cây nhỏ, chỉ cần gió thổi nhẹ là gục ngã. Ta biết y rất giỏi. Ta thường thấy thái tử ca ca tán dương y trước mặt phụ hoàng. Ta rất ngưỡng mộ y. Trên cả ngưỡng mộ, ta cảm kích y. Y gặp ta vẫn hành lễ rất quy củ, không bao giờ chế nhạo ta. Nhưng những lúc không có ai, y xoa đầu ta, còn gọi ta là Diễm nhi. Nhờ có y mà thái tử ca ca nhìn ta cũng thuận mắt hơn một chút. Y rất quan tâm đến ta, bảo vệ ta. Khi ta bị những đứa trẻ khác bắt nạt, y luôn tìm cách cứu ta, cho dù sau đó y bị phạt quỳ vì tội vô lễ, y vẫn cứ mỉm cười với ta. Nụ cười của y vẫn mang dáng vẻ yếu ớt, nhưng lại như truyền thêm cho ta sức mạnh. Ta tự nhủ bây giờ y bảo vệ ta, đợi sau này ta lớn lên, tự có chỗ đứng của mình trong thâm cung, ta sẽ bảo vệ y. Nhìn thân hình mỏng manh của y quỳ trong gió tuyết, ta cảm thấy đau lòng. Đối với ta, y như một dòng suối ấm chảy qua trái tim ta, an ủi vỗ về ta. Ngoài phụ hoàng, có lẽ y là người thương ta nhất.

Năm ta 15 tuổi, nhân một buổi cung yến đầu xuân, phụ hoàng chỉ hôn cho một vài vị công tử tiểu thư nhà quan lại, cũng là dịp để người chọn ra một vài vị phò mã cùng hoàng tử phi. Thái tử ca ca đã được ước định với nữ nhi của thừa tướng, chẳng mấy chốc sẽ rước nàng vào đông cung. Mấy vị ti tì của ta cũng mặt ửng hồng, thầm chọn cho mình một đáng lang quân vừa ý. Ta nhìn y, nếu phụ hoàng hỏi, ta nhất định sẽ nói muốn gả cho y. Ta biết y cũng thích ta, cũng muốn cưới ta làm thê tử. Ta cứ nghĩ là thế, và chắc chắn là thế. Nhưng lúc đó ta quá non nớt, chỉ hôn đầu có dễ dàng như thế. Đằng sau mỗi cuộc hôn nhân chính là một cuộc trao đổi về lợi ích. Chỉ những gia tộc có thể đem lại lợi ích lớn cho nhau mới được hai bên ngầm chấp thuận. Ta chỉ là một công chúa sống trong cung dựa vào sự sủng ái của phụ hoàng, không như nhị tì có hoàng hậu, ngũ tì có Lam quý phi, bát tì có Hoa phi, tất cả bọn họ đều có một mẫu tộc lớn mạnh che chở. Ta tuy có phụ hoàng, nhưng vì đại sự, phụ hoàng đôi khi cũng lực bất tòng tâm. Người luôn can ngăn ta phải nhẫn nại, có lẽ lần này cũng thế. Hoàng hậu đã nhắm y cho nhị tì Trường Ninh của ta, xin phụ hoàng ban hôn. Phụ hoàng ta đương nhiên đồng ý. Ta uất hận, nhưng chỉ dám đưa đôi mắt đỏ hồng nhìn y. Y đập đầu tạ ơn mà hai tay siết chặt. Nhị tì ta nhìn ta cười đắc ý, ta chỉ dám cúi đầu. Ta không muốn ti ta thấy những giọt nước mắt chực trào của ta, mà ta cũng không muốn y thấy. Ta nhanh chóng lấy ống tay áo quạt ngang mắt, hướng về phía y, cố nặn ra nụ cười ngây ngô quen thuộc. Y lắc lắc đầu, trong mắt y đầy vẻ bất lực. Mối tình đầu non nớt của ta bị vỡ tan trong buổi cung yến hôm đó. Ta không biết mình có yêu y không, bởi lẽ lúc đó ta còn quá nhỏ, chưa ý thức được thế nào là yêu. Nhưng ta cảm thấy khó chịu. Ta muốn khóc, muốn nhào vào lòng phụ hoàng làm nũng, bắt người trả y lại cho ta. Nhưng ta hiểu, làm thế sẽ hại y càng thêm. Ta cho dù chưa có bản lĩnh gì lớn, nhưng sống trong thâm cung, tự nhiên ta sẽ hiểu được chút đạo lý giữ mình.

Ngày y đại hôn, trong cung linh đình nhộn nhịp. Y sẽ trở thành nhị phò mã, phu quân của Trường Ninh công chúa uy thế lẫy lừng. Ta nấn nỉ Tiểu Thuận Tử, cho ta trốn đến Ninh Vũ cung của nhị tì ta nhìn xem một chút, chỉ một chút thôi. Ta thấy y trong chiếc áo màu đỏ rực rỡ điểm lệ, khuôn mặt y vẫn tuấn lãng như thế, chỉ là thần sắc càng nhợt nhạt hơn. Trái tim ta như thắt lại. Sao y lại như vậy hơn trước. Nương tử ra rồi. Ta thấy y nắm lấy tay nhị tì ta, dịu dàng dặt dìu đi lên kiệu hoa đỏ thắm. Nhưng trái ngược với màu đỏ hoa lệ kia, y càng nhợt nhạt như tờ giấy trắng, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt. Bỗng nhiên y hướng mắt về phía ta khiến ta giật thót. Ta sững sờ, rồi vội quay đầu bỏ chạy mà chẳng dám quay đầu lại. Ta nghe tiếng Tiểu Thuận Tử hét gọi ta phía sau, nhưng ta mặc kệ. Chạy đến khi sức cùng lực kiệt, không chạy nổi nữa, ta mới phát hiện ra, nước mắt đã rơi nhoe con mắt.....Hứa Ngọc...Hứa Ngọc... ta lầm bầm gọi tên y trong cổ họng. Ta sẽ không quên, vĩnh viễn không quên.

Bạn đang đọc truyện *Phù Vân Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Khắc cốt ghi tâm

Năm ta 16 tuổi, phụ hoàng băng hà, thái tử ca ca lên ngôi. Năm ta 17 tuổi, huynh ấy mới nhớ đến còn một vị công chúa chưa được sắc phong, lúc bấy giờ mới có thánh chỉ đưa ta lên làm trưởng công chúa, đổi hiệu thành Phù Vân. Cũng cùng năm đó, ta gặp hắn, Diệp Phuong.

Cuộc đời âm thầm của ta bỗng chốc thay đổi vì sự xuất hiện của hắn. Hắn là Hiền vương của Khả Hâu quốc, đi sứ sang nước ta. Ta nghe nói hắn anh tuấn tiêu sái. Ta nghe nói hắn quyền khuyển thiên hạ. Ta nghe nói hắn tuổi trẻ tài cao, văn võ song toàn. Nhưng khi ta tình cờ gặp hắn tại ngự hoa viên, ta chỉ thấy hắn lạnh lùng và cô độc. Hắn cười với ta, một nụ cười mang vẻ chế nhạo nhưng thấp thoáng nét thê lương.

Ta tiếp cận hắn. Đúng thế, ta tự mình tiếp cận hắn. Hoàng huynh đã nhiều lần cảnh cáo ta, bảo ta hắn không phải là người đơn giản, tốt nhất đừng nên làm can ảnh hưởng đến chính sự, mà ta cũng cảm thấy hắn không phải là người tốt, nhưng ta không cưỡng lại được sự tò mò của mình. Ta thấy hắn giống ta. Hắn thường hay châm chọc ta, mỉa mai ta, hắn gọi ta là Phù Vân công chúa, nhưng giọng hắn đầy vẻ đều đặn mỉa mai khiến ta chỉ biết cười nhạt, chẳng lẽ cái danh con hoang này của ta vang xa đến thế. Ta không cảm thấy tức giận, chỉ thấy buồn cười, thậm chí ta còn nhoen miệng cười với hắn. Ta thấy đáy mắt hắn thoáng qua tia kinh ngạc, rất nhanh rồi khôi phục dáng vẻ lúc ban đầu. Dần dà, hắn chấp nhận sự xuất hiện của ta ở bên cạnh hắn. Ta dẫn hắn đi khắp nơi trong hoàng cung, giới thiệu cho hắn những tòa cung điện, lầu các mà theo ta là tráng lệ nhất. Đổi lại, hắn cũng xin phép hoàng huynh ta được đưa ta ra ngoài cung chơi. Hoàng huynh ta cũng chỉ suy nghĩ đôi chút liền gật đầu. Ta biết, huynh ấy lại đang tính toán thiệt hơn. Huynh ấy chẳng hề quan tâm đến ta, tất cả những người chảy chung dòng máu với ta cũng chẳng có ai quan tâm tới ta. Ta nói với hắn như thế, hắn chỉ cười, bảo ta chỉ cần có hắn là đủ. Ta từng sờ, chẳng lẽ... hắn đây là đang bày tỏ với ta chăng?

Hắn gọi ta là A Vân. Ta bảo hắn "Tên ta là Thái Diễm, huynh có thể gọi ta là Diễm nhi". Hắn trừng mắt với ta, chỉ đáp lại cụt lùn "Không thích".

Hắn bảo đã đến lúc hắn phải về, sau này hắn nhất định sẽ trở lại thăm ta. Hắn còn tặng ta đôi chim bồ câu kêu ta chăm sóc, dặn ta đừng tham ăn mà giết mất chúng, hắn nhất định sẽ không tha cho ta. Hắn nói A Vân ngoan đừng khóc, hắn sẽ thường xuyên gửi thư cho ta. Hắn hứa, sau này sẽ đến cầu hôn ta, rước ta về làm vương phi của hắn.

Ta nhớ hắn. Ngày ngóng đêm mong hắn hướng đến hoàng huynh cầu hôn ta. Ta sợ đợi lâu thêm chút nữa hoàng huynh sẽ gả ta ra ngoài mắt. Ngày ta tròn 18 tuổi, hắn trở lại. Hắn nhìn ta mỉm cười, trong mắt hắn đầy vẻ yêu thương và sùng bái. Sinh nhật ta, hoàng huynh chỉ phái người ban thưởng ta vài món châu báu xem như mừng cho ta chút mặt mũi, không hề nhớ đến ta. Đêm đó, hắn đến, lén đưa ta ra ngoài cung. Ta cùng hắn đi dạo chơi khắp nơi trong kinh thành. Hắn dẫn ta vào tửu lâu lớn nhất, gọi toàn những món ta thích. Sau đó hắn dẫn ta đi dạo phố, mua cho ta kẹo hồ lô, phần nước, trà đào. Bất cứ thứ gì vị nào trên đường mà ta thích, hắn đều mua hết. Ta rất vui. Đêm đó, có lẽ là khoảng thời gian mà ta hạnh phúc nhất.

Hắn nói với ta, hoàng huynh ta đã đồng ý gả ta cho hắn rồi. Hôn lễ sẽ được cử hành vào tháng 6 năm sau. Mặt ta đỏ ửng, ta nhảm nhí, còn 10 tháng nữa. Ta sung sướng nhìn hắn, cảm thấy cuộc đời ta, chỉ cần thế này thôi là đủ. Hắn ôm ta thật chặt, vùi mặt vào hõm vai ta. Ta nghe thấy hắn lầm bầm "Vĩnh viễn bên nàng, suốt đời suốt kiếp". Trái tim ta chấn động, cơ thể ta run nhè nhẹ, ta tin hắn. Hắn lại phải trở về Khả Hâu, hắn dặn ta giữ gìn sức khỏe, an tâm đợi ngày hắn đón ta về làm thê tử. Ta gật mạnh đầu, ta đương nhiên phải thật khỏe mạnh, ta muốn làm tân nương tử xinh đẹp nhất.

Tháng 6 năm đó, chờ đợi ta, không phải là hôn lễ long trọng, mà là nước mắt nhà tan.

Hiền vương của Khả Hâu quốc, dẫn mười vạn đại binh sang xâm lược Tuyên Thành. Toàn thân ta lao đảo, nếu không có cung tì bên cạnh vội đỡ lấy ta, chắc ta đã sớm ngã xuống. Không thể như thế được. Ta không tin. Ta không tin. Hắn nói hắn sẽ cưới ta, hắn nói tháng 6 này sẽ đến rước ta về làm vương phi của hắn. Nhưng cho dù ta có tin hay không, thì sự thật vĩnh viễn vẫn là sự thật. Kinh thành thất thủ, hoàng huynh ta tự sát, toàn bộ hoàng cung nằm trong tay Hiền vương. Ta kêu người đưa ta đến gặp hắn. Hắn ôm ta, bảo ta đừng sợ. Hắn nói hắn không quên lời hứa với ta, hắn sẽ phong ta làm hoàng hậu. Ta bật cười. Hắn nhìn ta, ánh mắt hắn toát lên vẻ lo lắng. Ta cười càng lớn hơn. Rồi ta khóc. Ta yêu hắn. Nhưng ta cũng hận hắn. Hoàng hậu? Hắn bảo ta làm hoàng hậu của chính kẻ đã cướp nước mình hay sao? Cho dù sau lưng ta có nhiều người đi nghị, cho dù không ai chấp nhận thân phận công chúa của ta, nhưng trong cơ thể ta vẫn cuộn chảy dòng máu của hoàng tộc Tuyên Thành. Ta chưa bao giờ xem mình là công chúa, nhưng riêng hôm nay, ta chính là Phù Vân trưởng công chúa của Tuyên Thành quốc. Nước mắt nhà tan, một công chúa của vong quốc như ta chỉ đành lấy cái chết để bảo toàn khí tiết. Thừa lúc hắn không đề ý, ta lao đầu vào cột trụ chạm trở rồng vàng. Đau. Đau đến tê dại. Thân hình ta đổ sụp xuống. Hắn vội chạy đến ôm lấy ta. Ta lầm bầm "Diệp Phuong...Ta...hận chàng..." Ta mơ hồ nghe thấy tiếng hắn gào thét gọi thái y. Mắt hắn đỏ rực, nghiến răng nói với ta: "A Vân, nàng không được chết. Bần vương chưa cho phép thì nàng không được chết!!!"

Bạn đang đọc truyện *Phù Vân Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bến đỗ

Ta không chết. Sau đợt cung biến đó, ta được bí mật đưa đến phía nam của Tuyên Thành - nơi cách xa đại đô nhất. Ta cười, có lẽ hắn vẫn nhớ tình nghĩa năm xưa với ta mà thả ta đi. Trái tim ta giờ đây đã nguội lạnh. Ta nghĩ có lẽ ta sẽ ở đây, trồng rau dệt vải, lặng lẽ sống cho đến hết đời. Nhưng chỉ mới được năm năm, sóng gió đã vội vã ập đến. Có thánh chỉ ban xuống, khôi phục thân phận trưởng công chúa của ta, vẫn giữ hiệu là Phù Vân, lệnh cho ta tức tốc đến Lạc La quốc hòa thân. Ta nhếch mép. Hóa ra một công chúa vong quốc như ta vẫn có giá trị để người ta lợi dụng. Ta năm nay đã hai mươi ba tuổi, người ta bằng tuổi ta lúc này cũng đã là mẫu thân của mấy đứa trẻ. Ta không nghĩ kiếp này mình sẽ có phu quân, càng không nghĩ đến việc sinh hài tử. Một kiếp của ta chỉ mới hơn hai mươi năm nhưng dường như đã quá dài rồi. Thật lòng yêu hai người, bị tổn thương hai lần, ta không còn sức để mà nghĩ đến chuyện ái tình thêm nữa. Nhưng lệnh vua khó cưỡng, thiên hạ cũng đã không còn là thiên hạ của họ Chu ta, ta không thể không nghe.

Trên đường đến Lạc La, ta nghe thị nữ bên người ta - A Tổ - kể rất nhiều chuyện. Tí như việc muốn ta hòa thân là ý của đương kim thái hậu, cũng tí như việc hoàng thượng vì ta mà phun ra một ngụm máu. Ta im lặng. Có lẽ hần vẫn còn yêu ta, nhưng ta với hần chỉ đành hữu duyên vô phận. Ta lại nghe A Tổ kể về vị phụ quân tương lai của ta. Nghe đồn hần là thất vương gia của thảo nguyên Lạc La, tên gọi Bát Nhĩ Đan. Hần cười ngựa rất giỏi, nhưng không tham gia chính sự, thường rong ruổi khắp nơi. Lại nghe nói hần là đệ nhất mỹ nam trên thảo nguyên, làm biết bao trái tim cô nương say đắm. A Tổ say sưa kể, vào tai ta lại thành chữ được chữ mất, ta không quan tâm đến hần, cho dù hần đẹp như thiên tiên hay xấu đến ma chê quỷ hờn, ta cũng mặc. Ta lác lư trên xe ngựa hơn hai ngày đường, cuối cùng cũng đến Lạc La. Đích thân quốc vương ra tiếp đón, lại bày tiệc tẩy trần cho ta. Ta lần đầu tiên nhìn thấy Bát Nhĩ Đan. Hần mặc trang phục của người Lạc La, trên đầu đội mũ gắn lông chim, trên ngực đeo vòng cổ bạc. Hần có đôi mắt sáng như chim ưng, mày kiếm, mũi cao, quả thật đẹp như lời A Tổ nói. Hần thấy ta thì mỉm cười, hàm răng trắng đều tăm tắp. Ta cũng khẽ gật đầu đáp lễ. Người Lạc La phóng khoáng hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, không giống như Tuyên Thành và Khả Hâu, tân lang nương tử trước hôn lễ không được gặp nhau. Ta ngồi ngây ngốc cả buổi xem biểu diễn ca múa, lắng nghe mấy lời chúc phúc của quốc vương cùng chúng quần thần thì ta viện có đường xa mệt mỏi, muốn trở về lều nghỉ ngơi. Ta vừa đứng dậy đã nghe tiếng Bát Nhĩ Đan cũng vội vàng cáo lui. Quốc vương trêu chọc hai câu thì cũng thả người, mọi người càng được dịp trêu chọc khiến ta dù vô tâm vô phách cũng phải đỏ ửng mặt. "Công chúa..." "Bát Nhĩ Đan ngập ngừng gọi ta, ta quay người lại hành lễ theo nghi thức Tuyên Thành. Hần gãi gãi đầu mỉm cười, rút bên hông một con dao. Vô dao và chuôi dao bằng bạc khảm ngọc lấp lánh. Hần đưa cho ta, cười nói: "Đây là tín vật". Ta kinh ngạc nhìn hần, hần cúi vào tay ta rồi huýt sáo đi mất.

Ta được nghỉ ngơi ba ngày để thích nghi với con người và phong tục Lạc La, sau đó thì cử hành hôn lễ. Ta mặc hỷ phục, trên đầu đầy những trang sức bằng vàng hết sức nặng nề. A Tổ dắt ta ra cửa, Bát Nhĩ Đan đã cười ngựa đợi ta. Hần duỗi tay về phía ta, ta ngập ngừng rồi cũng nắm lấy. Hần dùng lực một chút liền có thể lôi ta lên lưng ngựa. Đội ngũ đưa dâu của Tuyên Thành quỳ sụp xuống, đồng thanh hô lớn: "Công chúa thiên tuế, phò mã thiên tuế". Ta giữ cho giọng mình không được run rẩy, hô bình thân. Dù sao đi nữa, đó cũng là mảnh đất ta sống hai mươi mấy năm qua, kể cả khi nó gắn với bao đau thương mất mát thì ta vẫn cảm thấy nhớ mong. Bát Nhĩ Đan cùng ta cười trên lưng một con ngựa, thông thả đi về lều lớn. Hần đỡ ta xuống ngựa, cũng ta bái lạy quocood vương. Quốc vương Lạc La chúc phúc cho chúng ta, tự tay đeo một vòng dây lớn bằng ngọc trai qua cổ ta và Bát Nhĩ Đan. Chúng ta lại bái lạy lần nữa, sau đó uống rượu dao bôi. Trong suốt buổi lễ, tiếng ca nhạc rộn ràng không dứt, mọi người đã sớm ca múa bên ngoài lều. Ta cùng Bát Nhĩ Đan đi đến từng bàn chúc rượu, nhận quà mừng. Hần cười không dứt miệng, ta thì chỉ khẽ cười đáp lễ. Có người trêu ta, cô nương Hần tộc thật e thẹn, không như những cô nương trên thảo nguyên. Bát Nhĩ Đan có vẻ ngà ngà say nhưng vẫn nghiêng ngà càn chén. Ta cảm thấy như thế thật không ổn. Nghĩ đi nghĩ lại thì ta cũng đã là thê tử của hần, cũng nên làm cho đúng bốn phận, ta đưa tay ngăn cản hần. Hần thế nhưng lại nắm lấy tay ta, nhoen miệng cười làm ta kinh ngạc. Hần kéo ta đến bên cạnh đồng lửa, nơi có rất nhiều thanh niên nam nữ đang nhảy múa uống rượu. Ta lúng túng, dẫu dục muốn thoát khỏi tay hần nhưng hần siết càng chặt, kéo ta xoay tròn.

Hần ôm ta, tựa đầu vào vai ta. Hần nói bằng giọng trầm thấp: "Tám năm trước, lúc nàng theo phụ hoàng đến thảo nguyên Lạc La săn bắn, ta đã biết nàng. Ta ấn tượng với tiểu cô nương xinh xắn tinh nghịch lớn tiếng bảo vệ chú thỏ hoang. Nàng từ lúc đó đã khiến ta nhớ mãi không quên, tiếc là đến bây giờ ta mới có thể đường đường chính chính đón nàng về làm thê tử. Ta biết nàng ngàn dặm xa xôi đến đây làm nương tử của ta chỉ vì thánh chỉ của hoàng đế, không phải vì ta, nhưng ta sẽ đối xử với nàng thật tốt. Ta biết nàng vì nhiều chuyện mà vẫn còn đau lòng, nhưng ta hứa sẽ luôn khiến nàng hạnh phúc. A Vân đời này ta chỉ lấy nàng, không lấy ai khác". Ta hoảng hốt. Cũng gọi ta là A Vân, nhưng người trước mắt này lại mang dáng vẻ dịu dàng cùng sủng nịnh, như thể hận không thể đem ta đặt vào lòng bàn tay mà nâng niu, không giống người kia đầy yêu thương cuồng nhiệt. Bát Nhĩ Đan hóa ra đã chờ ta lâu đến thế, nhẫn nại của chàng vượt xa ta. Chàng khiến ta bối rối, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt chàng rạng rỡ dưới ánh lửa, đôi mắt chàng nóng bỏng đầy vẻ chờ mong nhìn ta, ta bỗng nhiên như quên hết tất cả, mỉm cười, nụ cười thật lòng nhất của ta trong suốt mấy năm qua. Ta gật đầu đầy kiên định. Chỉ cần chàng không gạt ta, cho dù đời này ta không thể yêu chàng, ta cũng nguyện ý. Có lẽ kiếp này đối với ta đã quá đủ. Cái gì mà yêu khác cốt ghi tâm, cái gì mà tình chàng ý thiếp nồng nùng không thay đổi, thứ ta cần lúc này, chỉ là người cho ta một đời bình an. Chàng cần trọng từng chút hôn lấy môi ta, bàn tay thô ráp vuốt má ta. Ta cảm nhận được hơi thở nồng ấm phảng phất mùi rượu của chàng, nghe thấy tiếng chàng thì thầm: "A Vân, nàng đồng ý với ta. Thật tốt...". Ta vòng tay siết lấy eo chàng..... Thật tốt... Thật tốt... Bát Nhĩ Đan, ta tin chàng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Vân Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.